

ἀπὸ τῶν διδασκαλίαν καὶ ἠθικὴν τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων.
 Αὐτὸς εἶχε ἰδέας καθαρωτέρας παντὸς ἄλλης ἐπι-
 ρητικῆς φιλοσοφίας (ἐκτὸς τῆς Πλάτωνος, ὅστις ὄχι μόνον
 ἐστράφησε εἰς τὴν φύσιν τῶν κτιστῶν ὄντων, ἀλλὰ καὶ περὶ
 τῶν θείων ἐθεολόγησεν ἀρκούντως) ὁ Ἐπίκτητος αὖ
 καὶ διίσχυρίζετο ὡς ζωϊκὸς φιλόσοφος περὶ τῶν
 ἀρχῶν τῆς αἰρέσεως, πλὴν εἰς τὰ ἠθικὰ δὲν εἶχε
 ἐδεμίαν δυσἀρέσκειαν φιλοσοφικῶν, καὶ ποτὲ δὲν
 ἐκινεῖτο ἔτε εἰς ἄλλα πάθη εἰς τὰ ὅποια ὑπόκειται
 ἡ ἀνθρώπινη φύσις. Ἐχομῆν τέσσαρα πονήματα
 ἐκ τῶν λόγων τούτων, καὶ τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς ὁποίας
 ἐγένοντο πολλαὶ ἐκδόσεις εἰς διαφόρους διαλέκτους.
 Τὸ σύγγραμμα αὐτὸ περὶ τῆς τρόπης τῆς διορθώ-
 σεως τῆς ἀνθρωπίνης βίης ὑπερβαίνει κάθε σύγγραμ-
 μα ἠθικὸν ἐκκλησιαστικῆς συγγραφῆς· καὶ αὐτὸ ἐπαι-
 γεῖται παρὰ πάντων τῶν ἐξόχων συγγραφέων.

ΑΊΩΝ Β΄.

Πλάταρχος μέγας καὶ περίφημος φιλόσοφος ἰσο-
 ρηκὸς καὶ ρήτωρ γεννηθεὶς ἐν Χαϊρωνείᾳ τῆς Βοιω-
 τίας, ἠκούσθη ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραιανῶς, ἔλαβε
 παρ' αὐτῆς ἄκραν ὑπόληψιν (γ) τὸν ἐτίμισε μὲ τὸ
 ἀξίωμα

(γ) Εἰς τὴν ἐπισημονικὴν ἰδέαν τῆς σοφολο-
 γιωτάτης Κομπανιῶνος ὁ Πλάταρχος ὑπῆρχε μῆμος
 τῶν Ῥωμαίων (ἐτ' ἴσ' ἔγραφε τὸ τέλος τῆς ἀμαθίας
 εἰς τὴν ἐπιστολήν τε) ἕως ἐδῶ ἔφθασεν ἡ ἀντά-
 δεια, τὸ πλουτικὸν λέγειν τῆς ἀρχιμύμης ἀνδρός